

Asılı Bedenler Asılı Cümleler

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 12 Ocak 2015

Eklem yerleri can çekişiyor mısraların uyumu sağlama güdüsü ile yol alırken kelimeler treni bir o kadar yeknesak ve yaftalanırken içimdeki tüm o dürtüler insana dair ki itiraf etmekten imtina ettiğim yoz bir varlığın ötesinde kayıp gitmemek adına şu heyula boşlukta. Katmerli bir sancı çekip koparıyor düşüngerler mehter marşı ile geçit yaparken ve umarsız bir o kadar sükûnete sarılı selamlarken her birini. Muhafız alayı mübarek kılı kırk yaran sefil benliğim.

Yetim kalmışım bir kez.

Boynum bükük geçtiğinden beri o yaz.

Ne ilk ne son,

Ayracında hayatlar.

Sığınağım o boş liman

Gölgeler cilveleşirken ay ışığı ile.

Yine yalnızım

Yine sessiz.

Bilmezdim öncesinde yalnızlığın bir yetenek olduğunu sevebilme yeteneğinin tek koşulu iken. (Erich Fromm)

Köprüleri inşa edemezken ne çok duvar örmüşüm ellerimle kavuşmayı arzularken uzağa gideceğini bilemezken...

Sabrın alametleri olsa olsa ya da öldüm ve araftayım. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Öldüğümü sandığım her sefer yeniden sancılı bir doğum ile açmışım gözlerimi. Belli ki son. Belli ki nekahet dönemim çoktan evrim geçirdi.

Yoksunluğum adam boyu rabitası yüksek bu seyrin. Meşakkatle dizdiğim o kulenin yapı taşları çoktan enkaza döndü miras kalan bin bir kırık ile.

Lanet okumak olsa da düşen payıma rahmeti deyip silmeye dahi yeltenmiyorum yaşları inciler ayak dibimde ve basarken üzerine tüm can kırıklarının. Alabildiğine sefil ve devrik bir döngü adı çalıntı, yası saklı, sonu kapkara.

Tümlerken bin bir cümle birbirini peşi sıra sığınağım şu sandalye bir ayağı eksik eksikliğin nazı niyazı çalınırken kulağıma. Eksik onca yarım tümlenmeye meyilli ve bir o kadar imkânsız. Sevemedim yarımaları sevemedim çalıntı hayatları ne var ki defalarca çalındım çalmasam da çalarken kapım ve ben sığınmışken

pervazlara, kuytulara, tüm o izbelere. Açamam o kapıyı açmamalıyım, açmamalıydım da...

"Kötüye bir kere kapılarını açmaya gör, kendisine inanılmasın beklemez artık."(Franz Kafka)

Yoksa açmış mıydım gerçekten gözlerimi her ovuşturduğumda bir rüya olduğuna inanmış olsam da.

Yine de yok olamadım olabildiğince yokluk kavursa da küle döndürse de. Dönemem sözümünden asla ne de geriye. Geride kalan her ne ise nasıl da beyhude ve nasıl rutubet kokulu. Sıvası dökülmüş bir kez, akmış damı, kırık camı.

Sanır mısın ki cebelleşmiyorum mantık harici ne varsa esir almış. Oysa akıl temkinli diye bilirdim şimdi kala kala eksilteli o kafa karışıklığım.

Benzeşmek idi ilk sınavım oysa bilemedim farklı sıfatlarımın benim aynam olduğunu. Tüm o farklılıklara el pençe divan dururken kendi doğrularını dayatmaya kalkanlara nazire edercesine uzaklaştım ve derken yakınlaştım. Onca gel-git belki de bulutların arasında bir yanıp bir sönen ayın ışığıyla körebe oynaması neticesi vuku bulan biraz sırnaşık fazlasıyla tedirgin edici. Biraz tahakkümperver miyim ne... İçimdeki diktatör uyandı yeniden öldürdüğümü sandığım bin yıl evvel. Fark eder mi ki artık bu saatten sonra...

Yine kayıplardayım, yine tedirgin ama az da olsa biliyorum ki bir esinti imiş kısa sürede alabora etse de. Ne sığıntı ne temsili sadece saklı ve uzak gözlerden ellerimle gömdüğüm gömülmemek ve yok olmamak adına her ne kadar defalarca yokluğa karışsam da. Ne yalandı ne de sanrı sanılanın çok ötesi. Ne şimdi ne de yarın kaldı dün de çoktan köşeyi döndüğüm o andan itibaren. Yankısı çarparken duvarlara, resmini yırtarken asla elime almayacağım o albüm içi boş en az benim kadar.

Ne bir çiy tanesi ne bir gölge ne esareti sadece boşluk ruhun içine düştüğü boğulmaya ramak kala.

Boyunduruk sahici ve eserekli kalbin üşüdüğü o gözaltı seyrinde iken yolunun bitimsiz sanıp da sonu gelen belki de bendim gongu vuran vurulurken can evimden.

Nüansı bal tadında sesi nihavent makamında bin bir şarkı adı bende saklı belki de ismi bile olmayan hepten ölü. Hepten yaşlı hepten yaşlı.

Cephanem sevgi olsa neye yarar can çekişirken kelimeler rehavetle bin bir korku ile donanmış iken gök kubbe. Asılı bedenler, asılı cümleler. Nice tekerleme dilimde dünden yadigâr. Nice yakarış saklı gönülde uzatmışken ellerimi semaya. Asılı kaldım bir kez yıldızlara sürerken yolculuğum bir yanıp bir sönen onca fesat tahakkümle sarıp sarmalanmışken.

Asılı kaldım bir kez bir daha inmemek üzere yüreğimdeki ipten sallanırken iken çocukluğum dünden önce

yarına varamazken...